

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
august 2015 (Anul VII) Nr. 78 (8 / 2015)

Valentina Osoianu, Maria Iliuț, Galina Pâslaru, Alex Acio-băniței, Adrian Ardeleanu, Nina Bolboceanu, Veta Ghimpu Munteanu, Ion Negru, Vladimir Furtună, Veronica Moisei, Constantin Pitușcanu, Gheorghe Morgoci, Grigore Danu, Nina Ivanov, Vasile Roșca, Nicolae Crudu și Victor Anton. Ultima parte este dedicată familiei Țărăncuței, mai precis cuvintelor Efrosiniei Sofronovici care își prezintă familia, Victoriei Tănase, Alei Diaconu, lui Grigore Fona-ru, Nataliei Ursu, Nadiei Florea, Diane Luncașu și Valen-tinei Ciocanu. De aici reținem faptul că Tatiana Sofrono-vici este „motorul și inima acestui colectiv”, căci dumnea-ei a pus accent pe „răbdare, toleranță și omenie multă multă”.

Folosindu-se metoda monografică, autorii au rea-lizat peisajul literar al Ansamblului Folcloric Țărăncuța din Durlăști, Basarabia, punctând elementele inovatoare aduse de acesta, a contribuției sale esențiale atât la evoluția folclorului românesc, cât și a esteticii, care l-au transformat în Ansamblul care a schimbat liniaritatea traiectoriei folclorice de până la el.

În ceea ce ne privește, nu se poate discuta des-pre evoluția sau progresul folclorului românesc și esteticii folclorice, fără a ține cont de activitatea inovatoare a acestui ansamblu, spirit modern în straie tradiționale, pentru care tradiția era țelul suprem.

Ionuț CARAGEA

Aforisme din spuma valurilor

- Trăiesc cu speranța că poezia și aforismul mai au puterea să salveze suflete rătăcitoare atunci când nimeni nu mai are timp pentru lectura unui roman de calitate.
- Numai poetul ghilotinat de muzele sale știe cum “să se adune” și să rămână “cu capul pe umeri”.
- Poeții nu s-au mulțumit niciodată să fie doar împlânzi-tori de amintiri. Și-au băgat capul și în gura himerelor.
- Minciuna poate fi acum un început de existență, dar mâine va fi un început de nonexistență.
- Lacrimile – oceane în miniatură în care sunt vii doar amintirile.
- Dumnezeu își permite luxul de a da tuturor oamenilor autografe cu raze de soare. Când vine noaptea, stelele îi scriu și îi rescriu biografia pe paginile infinite ale cerului.
- O plantă are nevoie de apă și lumină pentru a crește mare și viguroasă. Poetul are nevoie „doar” de lacrimi și întuneric.
- Este foarte ușor să scrii manifestându-ți repulsia față de urât. Este mult mai greu să te concentrezi asupra frumuseții subtile din interiorul urâtului, s-o scoți la iveală și s-o amplifici.

- Să fii poet înseamnă să ai, în același timp, o inimă însetată de dragoste și o minte însetată de cunoaștere. Atunci când inima exclude creierul, ești sclav al dragostei, iar atunci când creierul exclude inima, ești sclav al științei.

- Sunt unii poeți care scriu ca și când mâine ar veni sfârșitul lumii. Singurul martor al creației lor este Dumnezeu, iar singura bibliotecă în care mai au credința să ajungă este cea a cerului.

- Lacrimile sunt păsări de foc care și-au pierdut aripile.

- Din când în când, sufletul trebuie să respire prin lacrimi. Altfel s-ar zbate ca peștele pe uscat.

- Înțeleptul vede viitorul chiar și în spuma valurilor.

- Înainte de a se topi în palmă, fulgul de zăpadă a visat să ajungă bulgăre.

- Mormintele iubirilor pe care le păstrăm în suflet nu au nevoie de cruci, ci de catedrale de lumină.

- Amintirile sunt ca peștii ce înoată mereu împotriva curentului. Își caută tinerețea la izvoarele timpului, apoi pier și ajung în marea cea mare...

- Ca să ajungi la inima femeii, nu ai nevoie de harta trupului ei, ci de harta viselor pe care să le împlinești împreună cu ea.

- După ce plouă, cerul nu ne reproșează niciodată că-i suntem nerecunoscători. Ba chiar are liniștita grație de a ne binecuvânta cu raze de soare sau cu un zâmbet curcubeu.

- Oamenii sunt flori îngemănate care cresc pe țărnul binecuvântat de roua timpului.

- Prin ochiul de apă te privește și cerul, și pământul. Și te privești și tu pe tine însuși, mirat de ridul care îți se adâncește pe frunte.

- Dacă oamenii s-ar fi născut cu aripi, ar fi devenit păsări de pradă. În niciun caz îngeri.

- Poetul care nu renunță definitiv la poezia pe care a scris-o, nu este cu adevărat înțelept. Nu face decât să-și care sicriul de cuvinte în spate, de teamă să nu fie îngropat într-un loc pe care nu-l cunoaște.

